

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **B.S.**
bytem XYZ

zastoupeného Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem,
sídlem třída Přátelství 1960, Písek

proti

žalovanému: **Ministr vnitra**
sídlem Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 17. 3. 2020,
čj. MV-2694-24/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. **Předmět řízení a vymezení sporu**

1. Žalobce se žalobou podanou dne 25. 5. 2020 domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru (dále též „**žalovaný**“) ze dne 17. 3. 2020, čj. MV-2694-24/SO-2015 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým ministr vnitra

- a. k odvolání žalobce zrušil rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru (dále též „**služební funkcionář**“) ze dne 18. 11. 2014, čj. OSZ-15290-3/Z-Že-2014 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“), a věc vrátil řediteli odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra k novému projednání (výrok I. Napadeného rozhodnutí), a
- b. přiznal žalobci podle § 177 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o služebním poměru**“) náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 5 200 Kč, a to k rukám zástupce žalobce (výrok II. Napadeného rozhodnutí).

2. Žalobce podanou žalobou brojil pouze proti výroku II. Napadeného rozhodnutí.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve stručně shrnul závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí, jímž byl žalobci podle § 157, § 158, § 165 a § 166 zákona o služebním poměru od 1. 11. 2014 přiznán výsluhový příspěvek ve výši 16 207 Kč měsíčně, a reprodukoval odvolací argumentaci žalobce. Výrok I. svého rozhodnutí pak odůvodnil tím, že při existenci rozhodnutí o doplatku služebního příjmu za nezákonně nařízenou službu přesčas v letech 2010 až 2013 bylo třeba přisvědčit odvolací námitce žalobce, že průměrný hrubý služební příjem v kalendářních letech předcházejících skončení služebního poměru žalobce (tj. 2011 až 2013), ze kterého vycházel služební funkcionář při vydání Prvostupňového rozhodnutí, v současné době neodpovídá skutečnosti, neboť rozhodnutím o doplatku služebního platu došlo k jeho faktickému zvýšení. Prvostupňové rozhodnutí tak podle žalovaného nereflektuje skutečný průměrný hrubý služební příjem žalobce před skončením jeho služebního poměru, a proto nezbylo než na Prvostupňové rozhodnutí ve světle rozhodnutí o doplatku nahlížet jako na nezákonné, toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit služebnímu funkcionáři k dalšímu řízení.
4. K výroku II. Napadeného rozhodnutí, proti němuž žalobce v posuzovaném případě brojí, pak žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že s ohledem na procesní úspěch žalobce bylo namíste přiznat žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve smyslu § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru. Žalobci přitom byla jako náhrada nákladů odvolacího řízení přiznána částka ve výši 5 200 Kč, sestávající se z mimosmluvní odměny (4 úkony po 1 000 Kč) ve výši 4 000 Kč a náhrady hotových výdajů (4 úkony po 300 Kč) ve výši 1 200 Kč.
5. Za úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**advokátní tarif**“), přitom žalovaný považoval odvolání ze dne 5. 12. 2014, účast na jednání senátu poradní komise ministra vnitra dne 8. 4. 2015, účast na jednání senátu poradní komise ministra vnitra dne 24. 4. 2015 a návrh na pokračování v řízení ze dne 10. 1. 2020. V souhrnu tak byla dle žalovaného žalobci přiznána finanční

náhrada za 4 úkony právní služby, včetně hotových výdajů, tzv. režijního paušálu podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v témže počtu.

6. Žalovaný v návaznosti na uvedené poukázal na nálezní Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2006, sp. zn. III. ÚS 411/05, z něhož dle žalovaného plyne povinnost účastníka řízení prokázat výši nákladů řízení příslušnými podklady. Rovněž poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2018, sp. zn. 32 Cdo 3868/2017, které se zabývá účelně vynaloženými náklady řízení. Z obou uvedených judikátů lze dle žalovaného dovodit, že poskytnout náhradu nákladů řízení lze pouze v případě, že tyto náklady v souvislosti s řízením skutečně vznikly, a dále, že tyto byly vynaloženy účelně. Žalovaný podotknul, že smyslem vedení řízení před správním orgánem má být primárně ochrana veřejného subjektivního práva (účastníka řízení) a nikoliv snaha o maximalizaci přiznaných náhrad nákladů řízení, jejichž vznik a následně ani účel navíc nebyl správnímu orgánu nijak doložen (v tomto ohledu odkázal žalovaný na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 10. 2017, čj. 31 Ad 14/2016 - 185).
7. S ohledem na shora uvedené bylo podle žalovaného žalobci vyhověno v jeho požadavku na přiznání náhrady nákladů řízení; ovšem vzhledem k tomu, že žalobce podle žalovaného nevyčísil náklady, jež mu během odvolacího řízení vznikly, ani je nedoložil rozhodnými skutečnostmi pro jejich přiznání z hlediska jejich vynaložení a účelnosti, byly mu náklady řízení přiznány ve výši 5 200 Kč, a to z výše uvedených důvodů.

III. Žaloba

8. Žalobce v podané žalobě stručně rekapituloval závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí a zdůraznil, že žalobou brojí toliko proti výroku II. Napadeného rozhodnutí. V obecné rovině pak předeslal, že Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se bezesbýtku nevypořádává s veškerými důkazy založenými ve spisu, s veškerou argumentací a návrhy žalobce, nerespektuje ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, jakož i další judikaturu soudů, přičemž hodnocení skutečností a důkazů je naprosto v příkrém rozporu s logikou. Obdobně obecně tvrdil, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je pro rozhodnutí nezbytný, a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, resp. úmyslně z úřední povinnosti nezjišťoval veškeré skutečnosti potřebné pro rozhodnutí. Rovněž předem vlastního uvedení žalobních bodů tvrdil, že je Napadené rozhodnutí založeno na nesprávném právním názoru, přičemž žalovaný porušoval procesní předpisy a tato porušení mají vliv na nezákonnost jeho rozhodnutí.
9. Žalobce dále rekapituloval průběh odvolacího řízení, přičemž namítl, že poté, co bylo žalobci vrozuměním odboru správního, poradní komise ministra vnitra čj. MV-2694-22/SO-2015, ze dne 21. 1. 2020 oznámeno, že v řízení je pokračováno, nebyly mu přes jeho požadavek doručeny vyžadované vnitřní předpisy, senát poradní komise nebyl rozšířen dle návrhu žalobce, přičemž žalobce rovněž nebyl informován o tom, kdy a za jakých podmínek bude vydáno rozhodnutí a do kdy případně může uplatnit svá práva. Následně žalobce obdržel Napadené rozhodnutí, v němž mj. rozhodl o nákladech odvolacího řízení.

Žalobce podotknul, že posléze uplatnil i zbylou část nároku na náhradu nákladů řízení (cestovné), na což žalovaný reagoval sdělením ze dne 7. 5. 2020, čj. MV-2694-30/KM-2015.

10. Žalobce namítal, že Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něho není zřejmé, proč správní orgán nevyhověl všem návrhům žalobce, v tomto případě na rozšíření senátu poradní komise. K tomu žalobce poukazoval na závěry vyslovené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2014, čj. 4 As 168/2014 - 74, a vznášel argumentaci brojící proti změnám ve složení senátu poradní komise, resp. proti nerozšíření senátu poradní komise o člena senátu poradní komise z řad odborové organizace.
11. K žalovaným odkazovaným judikatorním závěrům stran nákladů řízení pak žalobce namítl, že *„nerozumí tomu, proč v důsledku žalovaný toto zmiňuje a co z toho dovozuje“*. Poukázal na to, že správní orgán se má dle této judikatury zabývat i účelností, avšak nikde tato účelnost konstatována u jednotlivých úkonů není. Pokud jde o odkaz žalovaného na nálezy Ústavního soudu ČR, žalobce nerozuměl *„tomu, na co se žalovaná konkrétně odvolává a proč nepostupuje dle tohoto názoru“*. Žalobce pak v tomto směru dále citoval závěry vyslovené Ústavním soudem v jeho nálezu sp. zn. III. ÚS 411/05 s tím, že v posuzované věci žalovaný nikde nevysvětluje, proč nevyzval žalobce, aby svůj neurčitý návrh upravil a doplnil, a ani proč nerespektoval tento postup Ústavního soudu, ačkoliv se jej sám dovolává (v tomto je možné podle žalobce spatřovat jistou vnitřní rozpornost Napadeného rozhodnutí).
12. Další žalobní námitky pak žalobce spojoval s tím, že žalovaný nevyhověl jeho žádosti a nezaslal mu všechny předpisy upravující jednání senátu poradní komise a měl tak podle žalobce postupovat v rozporu s § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, když nebyly žalobci zaslány předpisy důležité pro uplatňování jeho práv, a žalobce tak nemohl reagovat na vzniklou situaci. Shodně pak opakoval námitky brojící proti tvrzenému porušení práva na rozšíření senátu poradní komise o člena odborové organizace, jež mělo podle žalobce rovněž za následek závažnou vadu řízení, která způsobuje nezákonnost rozhodnutí.
13. Podle žalobce dále došlo k porušení ustanovení § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru, když mu nebylo umožněno vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům, ke způsobu zjištění a případně navrhnout jejich doplnění. Žalobce v této souvislosti s poukazem na judikatorní závěry Nejvyššího správního soudu týkající se předmětného zákonného ustanovení trval na tom, že seznámení se spisem podle stavu ke dni 24. 4. 2015 a celý vývoj řízení, včetně změny senátu, není možné považovat za plnohodnotné vyjádření, a to za situace, kdy byl spisový materiál rozšířen o rozhodnutí jiného služebního funkcionáře, k němuž se žalobce nikterak nevyjadřoval. V tomto případě žalovaný žalobci upřel dle jeho přesvědčení právo na kontradiktornost řízení.
14. V souvislosti s nárokem na náhradu nákladů žalobce dále namítl, že žalovaný porušil povinnost uvedenou v ustanovení § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, tj. zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. V tomto případě

si žalovaný tyto poklady neopatřil, ač je mu známo, že právní zástupce má sídlo v Písku, tedy v jiném místě než je sídlo správního orgánu, a žalobci nepřiznal náhradu cestovních výdajů a za promeškaný čas. V této souvislosti podle žalobce došlo i k porušení ustanovení § 4 odst. 1, 2, 3, 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), neboť „*nedošlo ani k výzvě správního orgánu a ani informacím, do kdy může žalobce uplatňovat práva*“. Postup správního orgánu tak byl dle žalobce naprosto nepředvídatelný a porušoval a krátil jeho práva. Žalobce tvrdil, že legitimně očekával, že budou realizovány další úkony ve věci anebo jej správní orgán alespoň vyzve nebo mu oznámí, do kdy může uplatňovat práva, resp. kdy bude vydáno rozhodnutí. V tomto případě se tomu tak nestalo a žalobce byl dle svého přesvědčení zkrácen na svých právech, když mu nebyly přiznány cestovní náklady.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě ze dne 17. 7. 2020 neztotožnil s tvrzením žalobce, že mu bylo odepráno právo vyjádřit se k podkladům pro vydání Napadeného rozhodnutí, ke způsobům jejich zjištění, event. navrhnout jejich doplnění. Uvedl, že žalobce byl přípisem odboru správního Ministerstva vnitra ze dne 21. 1. 2020, čj. MV-2694-22/SO-2015 vyrozuměn o tom, že v odvolacím řízení bude na základě jeho žádosti ze dne 10. 1. 2020 pokračováno, neboť v důsledku vydání rozhodnutí příslušného služebního funkcionáře o doplacení služebního příjmu za nezákonně nařízenou službu přesčas odpadla překážka, pro kterou bylo odvolací řízení ve věci výsluhového příspěvku usnesením ministra vnitra ze dne 28. 5. 2015, čj. MV-2694-18/KM-2015, přerušeno. Mimo to byl žalobce jako účastník řízení dotčeným vyrozuměním obeznámen o novém uspořádání a obsazení senátu poradní komise ministra vnitra. Žalobce ovšem zůstal v této souvislosti podle žalovaného zcela nečinný a na výše uvedený přípis nereagoval. Žalovaný se proto domníval, že žalobci bylo dostatečným způsobem dáno najevo, že odvolací řízení směřuje k vydání rozhodnutí ve věci, neboť bylo vyhověno jeho žádosti o pokračování v řízení, a to v návaznosti na předložení relevantního dokladu pro posouzení daného případu ze strany samotného žalobce, tj. rozhodnutí služebního funkcionáře o doplacení služebního příjmu za nezákonně nařízenou službu přesčas ze dne 20. 11. 2019, čj. UOC-1125-35/ČJ-2013-OP. Žalobce tak mohl podle žalovaného (ostatně i v průběhu celého odvolacího řízení) učinit procesní úkony ve smyslu § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru (tzn. nahlížet do spisu, pořizovat si z něj výpisy, navrhnout důkazy a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům) a současně také předložit doklady o účelně vynaložených nákladech odvolacího řízení či vyjádřit se k obsazení senátu poradní komise ministra vnitra.
16. K námitkám vztahujícím se k náhradě nákladů řízení žalovaný poukázal na judikaturu správních soudů, podle které tíží samotného účastníka řízení důkazní břemeno ve smyslu prokázání skutečné výše účelně vynaložených nákladů řízení příslušnými doklady. V této věci pak rovněž odkázal na odůvodnění Napadeného rozhodnutí a na odůvodnění sdělení ministra vnitra ze dne 7. 5. 2020, čj. MV-2694-30/SO-2015 (dále jen „**Sdělení ze dne 7. 5. 2020**“), kterým bylo odpovězeno na podání žalobce ze dne 27. 3. 2020 ke sp. zn. MV-2694/KM-2015, týkající se uplatnění náhrady nákladů. Žalovaný přitom na závěrech

obsažených v Napadeném rozhodnutí i ve Sdělení ze dne 7. 5. 2020 setrval a rovněž na ně odkázal.

17. Žalovaný reprodukoval závěry vyslovené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Uvedl, že nález Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2006, sp. zn. III. ÚS 411/05 je zcela jinak vyložen žalobcem, který má mj. za to, že by na jeho základě měl být v případě nepostačujících předložených podkladů v řízení vyzván k jejich předložení.
18. Žalovaný dále reprodukoval závěry vyslovené ve Sdělení ze dne 7. 5. 2020 s tím, že vzhledem k tomu, že v odvolání ani návrhu na pokračování v řízení nebyla žalobcem vyčíslena požadovaná náhrada nákladů řízení, ani nebyly prokázány či doloženy rozhodné skutečnosti pro jejich přiznání z hlediska jejich vynaložení a účelnosti, vycházel při stanovení výše odměny za úkony právní služby učiněné zástupcem žalobce z obsahu spisového materiálu.
19. Žalovaný dále uvedl, že na základě uplatnění zbývajících částí náhrady nákladů odvolacího řízení žalobcem ve lhůtě tří dnů ode dne Napadeného rozhodnutí se ministr vnitra dále zabýval aplikací třetí věty ustanovení § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru na tento případ, přičemž se zřetelem k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, čj. 6 As 62/2014 - 69 naznal, že nejsou splněny podmínky k jeho aplikaci vzhledem k tomu, že bylo dostatečným způsobem (vyrozumění o pokračování řízení ze dne 21. 1. 2020, čj. MV-2694-22/SO-2015) dáno najevo, že odvolací řízení směřuje k vydání rozhodnutí ve věci, tj. že nebudou vznikat další náklady řízení; žalobce tedy měl možnost učinit procesní úkony ve smyslu § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru a dále zejména uplatnit svůj nárok na náhradu nákladů odvolacího řízení před vydáním Napadeného rozhodnutí, což ovšem neučinil. Odvolací řízení přitom bylo vedeno od prosince 2014 do března 2020, vč. přerušování řízení, přičemž byl dán dostatečný časový prostor na to, aby byly doloženy veškeré relevantní doklady spojené s náhradou cestovného. Žalobce se podle žalovaného mylně domnívá, že povinností služebních funkcionářů je vyzývat účastníky řízení k vyčíslení náhrady nákladů řízení a předložení relevantních dokladů v této souvislosti. Účastník řízení musí dle žalovaného jednat aktivně a sám specifikovat náklady, které mu vznikly v přímé souvislosti s vedeným řízením ve věcech služebního poměru, resp. nárok na náhradu nákladů řízení musí obsahovat vyčíslení uplatňovaných nákladů a jejich výše musí být podložena příslušnými podklady. Tento postup ostatně podle žalovaného zastávají i soudy v případě rozhodování o přiznání náhrady nákladů řízení ve skutkově obdobných případech (v tomto ohledu žalovaný odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2013, sp. zn. III. ÚS 2653/13).
20. Žalovaný měl za to, že udělal vše pro to, aby zjistil skutkový stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. S přihlédnutím k výše uvedenému se nedomníval, že by byl žalobce zkrácen na svých právech. Neztotožnil se pak ani s tím, že by Napadené rozhodnutí bylo zatíženo procesními vadami, které by způsobovaly jeho nezákonnost.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené

rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (soud jejich souhlas v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumoval). Soud nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navrhovaných důkazů, neboť všechny žalobcem navrhované důkazní prostředky jsou součástí správního spisu předloženého žalovaným, jehož obsahem se podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů dokazování neprovádí.

22. Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou ve věci dány všechny podmínky řízení. Kromě jiného zkoumal, zda je výrok II. Napadeného rozhodnutí způsobilým předmětem přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s.
23. V tomto ohledu nepřehlédl, že žalobce nebrojí proti Napadenému rozhodnutí, jímž bylo vyhověno jeho odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí a věc byla vrácena služebnímu funkcionáři k dalšímu řízení ve věci výsluhového příspěvku, v celém jeho rozsahu, ale brojí toliko proti výroku II. tohoto rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru.
24. Zatímco žaloba proti výroku I. Napadeného rozhodnutí, jímž bylo vyhověno řádnému oprávněnému prostředku podanému žalobcem, by nebyla dle přesvědčení soudu v žádném případě přípustnou [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.; viz z poslední doby např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, čj. 7 As 422/2018 - 66, a tam zmiňovanou judikaturu], tento závěr již bez dalšího neplatí, pokud jde o žalobu směřovanou výslovně proti výroku II. Napadeného rozhodnutí.
25. Proti tomuto výroku přitom již není žalobce oprávněn brojit dalším řádným oprávněným prostředkem ve správním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, čj. 5 As 8/2017 - 26), přičemž nelze uzavřít, že by uvedeným výrokiem rozhodnutí nebylo zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce způsobem předvídaným v § 65 odst. 1 s. ř. s. Soud proto s přihlédnutím k závěrům vyplývajícím z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2018, čj. 22 Ad 16/2017 - 27, publ. pod č. 3785/2018 Sb. NSS, jenž rovněž připustil k věcnému přezkumu žalobu směřující proti výroku rozhodnutí o odvolání, jímž bylo podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru rozhodnuto o nákladech odvolacího řízení, nepovažoval žalobu proti výroku II. Napadeného rozhodnutí za nepřípustnou, a mohl tedy přistoupit k věcnému posouzení uplatněných žalobních námitek.
26. Žalobcem provedené vymezení předmětu řízení nicméně předurčuje rozsah námitek, jimiž se soud mohl a musel v rámci přezkumu výroku II. Napadeného rozhodnutí zabývat. Mohl tak totiž učinit toliko ve vztahu k těm námitkám, jimiž žalobce brojl závěrům žalovaného týkajícím se samotné náhrady nákladů odvolacího řízení a případně tvrzeným nedostatkům v jeho procesním postupu, jež mohly vyústit v nezákonnost výroku II. Napadeného rozhodnutí. Naopak nebylo a nemohlo být v této fázi úkolem soudu

posuzovat důvodnost těch námitek, jimiž žalobce poukazoval na jiné tvrzené vady v procesním postupu žalovaného.

27. V právě popsaných souvislostech soud nejprve předesílá, že námitky vznesené v části III. žaloby, jimiž žalobce podanou žalobu uvedl a jež jsou rekapitulovány rovněž výše v bodě 8 tohoto rozsudku, jsou námitkami obecnými, resp. představují toliko shrnutí a sumarizaci konkrétních námitek, jež žalobce uplatnil v dalších částech podané žaloby; soud se proto důvodností těchto námitek zabýval v souvislosti s konkrétními žalobními body vznesenými žalobcem v části IV.2 podané žaloby.
28. Žalobce předně namítal, že je Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něho není zřejmé, proč správní orgán nevyhověl všem návrhům žalobce, konkrétně pak jeho návrhu na rozšíření senátu poradní komise. K tomu žalobce poukazoval na závěry vyslovené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2014, čj. 4 As 168/2014 - 74, a vznášel argumentaci brojící proti změnám ve složení senátu poradní komise, resp. proti nerozšíření senátu poradní komise o člena senátu poradní komise z řad odborové organizace. Přitom tvrdil, že nerozšíření senátu poradní komise o člena odborové organizace představovalo závažnou vadu řízení, která způsobuje nezákonnost rozhodnutí. V této souvislosti pak rovněž na jiném místě namítal, že žalovaný nevyhověl jeho žádosti a v rozporu s § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru mu nezaslal všechny předpisy upravující jednání senátu poradní komise.
29. Uvedené námitky nemíří zcela mimo předmět tohoto řízení, neboť platí, že senát poradní komise se podílel na projednání návrhu celého Napadeného rozhodnutí, tedy i žalobcem napadeného výroku II. tohoto rozhodnutí; přesto nelze při jejich posouzení odhlédnout od toho, že žalovaný Napadeným rozhodnutím žalobci fakticky vyhověl a Prvostupňové rozhodnutí zrušil, neboť dospěl k závěru, že toto rozhodnutí v důsledku změny v rozhodných skutkových okolnostech nereflexuje skutečný průměrný hrubý měsíční příjem žalobce před skončením jeho služebního poměru. Soud však zdůrazňuje, že i těmito námitkami se mohl zabývat toliko potud, zda a nakolik žalobcem tvrzené nedostatky, v daném případě neuvedení důvodů nerozšíření „nově složeného“ senátu poradní komise o člena nebo členy z řad odborové organizace, resp. samotné nerozšíření senátu poradní komise, případně nevyhovění požadavku na zaslání vnitřních předpisů upravujících jednání senátu poradní komise, mohly vyústit v nezákonnost výroku II. Napadeného rozhodnutí, jímž byla žalobci přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení.
30. Žalobce přitom v podané žalobě nijak nespécifikoval, jakým konkrétním způsobem se měly jím tvrzené vady projevit v nezákonnosti výroku II. Napadeného rozhodnutí. Žalobce ostatně ani netvrdil a nenamítal, že by odlišné složení senátu poradní komise mohlo vyústit v odlišné znění předmětného výroku Napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu rovněž žalobce přehlíží, že senát poradní komise je toliko poradním orgánem ministra vnitra a jeho návrh má pouze doporučující charakter; poradní komise tedy není orgánem, který sám o opravném prostředku rozhoduje. Stejně tak žalobce ani netvrdil a nenamítal, jakým konkrétním způsobem byl dotčen na svých právech tvrzeným neposkytnutím požadovaných vnitřních předpisů, když nijak nespécifikoval, jak byl

v tomto směru na své procesní obraně omezen, resp. jaké jiné námitky by byl býval ve vztahu k předmětu tohoto řízení, tedy k otázce náhrady nákladů odvolacího řízení, uplatnil, byly-li by mu požadované vnitřní předpisy poskytnuty.

31. Soud podotýká, že obsahově obdobnými námitkami se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2015, čj. 6 As 62/2014 - 69, v němž zdůraznil, že z žádného ustanovení zákona o služebním poměru nevyplývá, že by měl účastník právo na doplnění senátu poradní komise zabývajícího se jím podaným opravným prostředkem proti rozhodnutí služebního funkcionáře. Nejvyšší správní soud rovněž akcentoval, že ustanovení § 198 zákona o služebním poměru, upravuje „Působnost odborové organizace a vyššího odborového orgánu“, a nejedná se tak o právo účastníka řízení, nýbrž o právo samotné odborové organizace a vyššího odborového orgánu.
32. Se zřetelem ke shora připomenutým závěrům vysloveným Nejvyšším správním soudem, které Městský soud v Praze sdílí, plně se s nimi ztotožňuje a pro větší stručnost na ně na tomto místě odkazuje, tedy platí, že v uvedeném směru (pokud jde o složení senátu poradní komise) nemohlo být odvolací řízení zatíženo vadou, pro kterou by nemělo Napadené rozhodnutí, a tedy ani jeho výrok II., v soudním přezkumu obstát. Ani soud sám nezjistil žádnou okolnost svědčící pro závěr, že by byl žalobce neposkytnutím vnitřních předpisů jakkoli zkrácen na svých procesních právech ve vztahu k otázkám souvisejícím s rozhodnutím o náhradě nákladů odvolacího řízení.
33. Jakkoli pak lze žalobci přisvědčit potud, že bylo žádoucí, aby se žalovaný s žalobcem připomínanými otázkami a jeho procesními požadavky a návrhy (zvláště pokud dříve procesnímu požadavku žalobce při určení složení členů senátu poradní komise vyhověl) v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vypořádal, nepředstavuje tento nedostatek (pro který soud nalezl určitou míru pochopení se zřetelem k tomu, že žalovaný svým rozhodnutím žalobci fakticky vyhověl) okolnost, jež by zakládala nepřezkoumatelnost výroku II. Napadeného rozhodnutí, neboť nebrání posouzení důvodnosti těch námitek, jimiž žalobce brojí proti samotným závěrům stran náhrady nákladů řízení, jež jsou faktickým předmětem přezkumu v tomto soudním řízení.
34. Soud pak pro úplnost podotýká, že se ve světle výše popsanych východisek věcně nezabýval námitkou porušení ustanovení § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru, k němuž mělo dle žalobce dojít tím, že mu nebylo umožněno vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům, ke způsobu zjištění a případně navrhnout jejich doplnění. Tyto námitky totiž nijak nesouvisí s otázkami, jež jsou v souladu s dříve uvedeným předmětem posuzování soudu v této věci. Žalobce totiž tyto námitky spojoval výhradně s rozšířením spisového materiálu o rozhodnutí jiného služebního funkcionáře, jež se však týkalo samotného meritů sporu a bylo ostatně klíčovým důvodem zrušujícího výroku I. Napadeného rozhodnutí. Žalobce tedy nemohl být v tomto ohledu na svých právech nijak negativně dotčen, neboť se k souvisejícím otázkám bude moci vyjádřit v dalším řízení vedeném služebním funkcionářem (odůvodnění Napadeného rozhodnutí ostatně v tomto směru akcentovalo právě potřebu maximálního možného šetření

procesních práv žalobce). Žalobce konečně ani v tomto směru nijak netvrdil a nenamítal, že jím tvrzený nedostatek jakkoli ovlivnil znění výroku II. Napadeného rozhodnutí.

35. Soud tak mohl přistoupit k posouzení samotné podstaty sporu mezi účastníky. V tomto ohledu je mezi žalobcem a žalovaným sporným, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud výrokem II. Napadeného rozhodnutí přiznal žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 5 200 Kč. Žalobce přitom především namítal, že mu žalovaný neindikoval, že ve věci bude vydáno rozhodnutí, resp. neinformoval jej, do kdy může uplatňovat svá práva, v důsledku čehož byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť mu nebyla přiznána náhrada nákladů řízení ve vztahu k cestovním nákladům. Tvrdil, že nepředvídatelným postupem žalovaný porušil a krátil jeho práva, když žalobce legitimně očekával, že budou realizovány další úkony ve věci anebo jej správní orgán alespoň vyzve nebo mu oznámí, do kdy může uplatňovat práva, resp. kdy bude vydáno rozhodnutí. V souvislosti s nárokem na náhradu nákladů řízení žalobce rovněž namítal, že žalovaný porušil povinnost uvedenou v ustanovení § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, tj. zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, ač mu bylo známo, že právní zástupce má sídlo v jiném místě, než je sídlo správního orgánu.
36. Z obsahu těchto žalobních námitek a rovněž z poukazu žalobce na dodatečné uplatnění těchto nákladů podáním ze dne 27. 3. 2020 v části IV.1 žaloby je přitom zjevné, že žalobce měl na mysli cestovní náklady spojené s jeho účastí na jednání senátu poradní komise dne 8. 4. 2015 (srov. dále).
37. Soud připomíná, že podle § 177 odst. 1 zákona o služebním poměru „*náklady řízení, které vznikly bezpečnostnímu sboru, nese tento sbor. Náklady řízení, které vznikly účastníkovi, nese účastník*“.
38. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení pak platí, že „*jestliže je účastník v řízení o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení úspěšný, má nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru. Jestliže má účastník v řízení úspěch jen částečný, má nárok na poměrnou náhradu nákladů. Nárok musí účastník uplatnit před ukončením řízení, a jestliže to není možné, do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jinak zaniká*“.
39. Správní soudy v minulosti opakovaně potvrdily, že na řízení vedené podle zákona o služebním poměru, v tomto případě řízení o přiznání výsluhového příspěvku, a na posuzování vzniku nároku na náhradu nákladů řízení dopadá primárně speciální právní úprava v zákoně o služebním poměru, konkrétně v § 177 citovaného zákona, přičemž podpůrně by bylo možno aplikovat ustanovení subsidiárně použitelného správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, čj. 3 Ads 133/2012 - 19). Pravidlo obsažené v odstavci 1 uvedeného ustanovení přitom obsahově odpovídá obecnému pravidlu vyplývajícimu z § 79 odst. 3 správního řádu a stanoví, že si každý sám hradí své vlastní náklady řízení, včetně případných nákladů spojených se zastoupením účastníka. Jedinou zákonem předvídanou výjimkou jsou pak ta řízení vedená podle zákona o služebním poměru, jež jsou výslovně zmíněna v ustanovení § 177 odst. 2 tohoto zákona; v těchto typech řízení má účastník řízení v případě procesního úspěchu nárok na náhradu

nákladů řízení od bezpečnostního sboru. Jedním z takových případů řízení, v němž se pravidlo náhrady nákladů řízení procesně úspěšnému účastníkovi řízení uplatní, je přitom právě odvolací řízení. Platí tedy, že byl-li účastník řízení o odvolání (alespoň zčásti) procesně úspěšný, má právo na náhradu nákladů řízení, které v řízení účelně vynaložil, a to včetně případných nákladů právního zastoupení advokátem.

40. Podle třetí věty ustanovení § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru je přitom účastník řízení povinen svůj nárok na náhradu nákladů řízení uplatnit před ukončením řízení, případně do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí vydaného v řízení, jestliže to není možné před jeho ukončením.
41. Mezi žalobcem a žalovaným není v posuzovaném případě sporným, že byl žalobce v řízení o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí procesně úspěšný a že mu tedy nárok na náhradu nákladů tohoto řízení svědčil. Jak bylo uvedeno výše, účastníci se neshodují v závěru na tom, zda byl žalovaný povinen výrokem II. tohoto rozhodnutí přiznat náhradu nákladů v jiné výši, resp. zda byl žalobci povinen předtím aktivně vyjavit záměr odvolací řízení ukončit, aby žalobce předmětný procesní požadavek na náhradu cestovních výdajů sám uplatnil a odpovídajícím způsobem doložil, resp. v tom, zda byl žalovaný povinen sám iniciativně opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí týkající se náhrady cestovních výdajů.
42. V tomto směru považuje soud za potřebné upozornit na závěry vyslovené ve shora již připomínaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, čj. 6 As 62/2014 - 69. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku uvedl, že „aby však mohl účastník řízení, který byl alespoň částečně úspěšný v konkrétním řízení, uplatnit nárok před ukončením řízení (o odvolání, o rozkladu, v obnoveném či v přezkumném), je nutno jej vyrozumět, kdy řízení končí. Tak je učiněno například vyrozuměním o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, čímž dává služební funkcionář najevo, že již nebude shromažďovat další podklady, resp. činit jiné úkony, na které by musel účastník řízení reagovat, a účastníkovi řízení tak nebudou vznikat další náklady. Pokud tedy účastník řízení neuplatní nárok na náhradu nákladů řízení v situaci, kdy se vyjadřuje k podkladům pro rozhodnutí, služební funkcionář následně vydá rozhodnutí a účastník až teprve poté uplatní svůj nárok na náhradu nákladů řízení, je nutno mít za to, že uvedený nárok bylo možné uplatnit před ukončením řízení, a jelikož jej účastník neuplatnil, nárok mu zanikl“.
43. Reflektujíc specifika odvolacího řízení, Nejvyšší správní soud poté v návaznosti na právě uvedené zdůraznil, že „pokud se jedná o odvolací řízení, v němž služební funkcionář nevyrozumí účastníka řízení o možnosti vyjádřit se k podkladům (např. protože již neprováděl žádné dokazování) ani mu jiným způsobem nesdělí, že ve věci již bude vydáno rozhodnutí, je nutno mít obvykle za to, že nárok na náhradu nákladů řízení nebylo možné uplatnit před ukončením řízení a účastník řízení svůj nárok může uplatnit do 3 dnů od ukončení řízení“.
44. Z těchto závěrů, které zdejší soud sdílí, bez výhrad se s nimi ztotožňuje a z nichž v posuzované věci rovněž vychází, se podává, že pravidlo uvedené v § 177 odst. 2 větě třetí zákona o služebním poměru, dle něhož je účastník řízení oprávněn uplatnit nárok na náhradu nákladů odvolacího řízení do tří dnů poté, co je odvolací řízení ukončeno, resp.

do tří dnů ode dne, kdy mu je rozhodnutí o odvolání doručeno (nebylo-li uplatnění před vydáním rozhodnutí možné), je v odvolacím řízení až na výjimky aplikovatelné. Bude tomu tak právě v případech, kdy není účastníku řízení v průběhu tohoto řízení ze strany služebního funkcionáře před vlastním vydáním rozhodnutí o odvolání odpovídajícím způsobem vyjeven úmysl řízení skončit (např. ve správním řízení obvyklou formou vyrozumění o ukončení shromažďování podkladů s poučením o možnosti se k podkladům rozhodnutí vyjádřit). V odvolacím řízení přitom právě k takové situaci nezřídka dochází, neboť v něm často není doplňováno dokazování a nejsou shromažďovány nové podklady pro rozhodnutí, a tato forma indikace záměru přistoupit k vydání rozhodnutí proto nepřichází v úvahu.

45. Jinak řečeno, platí, že pokud účastník odvolacího řízení není ze strany odvolacího orgánu před vydáním rozhodnutí o odvolání vyrozuměn o tom, že odvolací orgán zamýšlí řízení ukončit, aby účastník, jsa si vědom uvedené skutečnosti, mohl včas uplatnit a náležitě doložit nárok na náhradu nákladů řízení, je třeba zásadně připustit, aby účastník řízení mohl nárok na náhradu nákladů odvolacího řízení uplatnit v dodatečně zákonem předvídané třídní lhůtě.
46. V posuzované věci ze správního spisu vyplývá, že žalobce v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí podaném dne 5. 12. 2014 mj. obecně navrhl, aby mu byla dle ustanovení § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru přiznána náhrada nákladů řízení. Usnesením žalovaného ze dne 28. 5. 2015, čj. MV-2694-18/KM-2015, bylo řízení přerušeno. Vyrozuměním odboru správního, poradní komise ministra vnitra ze dne 21. 1. 2020, čj. MV-2694-22/SO-2015, pak byl žalobce informován o tom, že k jeho návrhu ze dne 10. 1. 2020 bude v řízení o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí pokračováno. Ze správního spisu nevyplývá, že by byl žalobce v dalším průběhu tohoto odvolacího řízení vyrozuměn o tom, že žalovaný zamýšlí odvolací řízení ukončit vydáním rozhodnutí, nebo že by byl informován způsobem, z něhož by mohl seznat a dovodit záměr žalovaného přistoupit již k vydání rozhodnutí o odvolání. Ze správního spisu pak ani nevyplývá (a mezi stranami není sporné), že by žalobce před vydáním Napadeného rozhodnutí doložil obvyklým způsobem vynaložení cestovních nákladů. Žalovaný posléze bez dalšího přistoupil k vydání Napadeného rozhodnutí, jež bylo žalobci doručeno dne 25. 3. 2020. Výrokem II. Napadeného rozhodnutí byl v souladu s dříve uvedeným přiznán žalobci nárok na náhradu nákladů řízení spočívajících v nákladech na zastoupení advokátem sestávajících se z odměny za 4 úkony právní služby a jim odpovídajících 4 režijních paušálů v celkové výši 5 200 Kč (za tyto úkony právní služby bylo považováno odvolání ze dne 5. 12. 2014, účast na jednání senátu poradní komise ministra vnitra dne 8. 4. 2015, účast na jednání senátu poradní komise ministra vnitra dne 24. 4. 2015 a návrh na pokračování v řízení ze dne 10. 1. 2020).
47. Ze správního spisu je přitom zjevné, že žalobce podáním ze dne 27. 3. 2020 uplatnil „*zbývající část*“ nákladů řízení, „*a to náhradu cestovného*“, a to v souvislosti s účastí na jednání senátu poradní komise ministra vnitra dne 8. 4. 2015 (nikoli v souvislosti s účastí na druhém jednání senátu poradní komise); konkrétně v tomto podání uplatnil nárok na náhradu vypočítaných cestovních nákladů ve výši 1 211,10 Kč ve smyslu § 13 advokátního

tarifu a náhradu za promeškaný čas ve výši 800 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu.

48. Ministr vnitra pak Sdělením ze dne 7. 5. 2020 tomuto požadavku žalobce nevyhověl. Ač odkázal na shora připomenuté závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, čj. 6 As 62/2014 - 69, uzavřel, že podmínky pro aplikaci § 177 odst. 2 věty třetí zákona o služebním poměru nebyly splněny, neboť žalobce byl přípisem ze dne 21. 1. 2020 vyrozuměn o tom, že v řízení bude k jeho návrhu pokračováno, čímž mělo být dáno žalobci dostatečně najevo, že odvolací řízení směřuje k vydání rozhodnutí ve věci samé a nebudou mu vznikat další náklady. Jelikož pak žalobce před vydáním Napadeného rozhodnutí nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil, jeho nárok podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru podle právního názoru žalovaného vyjádřeného v předmětném Sdělení ze dne 7. 5. 2020 zanikl. Žalovaný rovněž podotknul, že dotčené cestovní náklady se týkají cesty realizované v dubnu 2015 a žalobce měl tedy dostatečný časový prostor, aby k ní doložil veškeré relevantní podklady.
49. Soud především zdůrazňuje, že žalovanému nemohl přisvědčit v jeho závěru, dle něhož nárok žalobce zanikl, a žalobce proto nemohl tento nárok na náhradu nákladů řízení uplatnit v dodatečné třídní lhůtě od doručení Napadeného rozhodnutí předvídané v § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru, neboť mu mělo být v lednu 2020 dáno dostatečně najevo, že odvolací řízení směřuje k vydání rozhodnutí ve věci samé a že má tedy doložit veškeré podklady spojené s náhradou cestovního. Soud je přesvědčen, že předmětné vyrozumění ze dne 21. 1. 2020, jímž byl žalobce informován o pokračování v odvolacím řízení, nelze připodobňovat a jeho účinky zaměňovat s účinky přípisu, jímž by byl účastník řízení vyrozuměn o tom, že správní orgán již ve věci zamýšlí vydat rozhodnutí ve věci samé. Takový záměr nebyl v předmětném přípisu vůči žalobci nijak indikován a v rozporu s přesvědčením žalovaného pak z něho nevyplývá ani implicitně. Uvedenou písemností byl totiž žalobce informován toliko o tom, že řízení již není nadále přerušeno, aniž by byl jakkoli upozorněn na to, že se žalovaný chystá ve věci meritorně rozhodnout.
50. Právě uvedené však v rozporu s právním názorem žalobce žalovanému nijak nebránilo v tom, aby o odvolání bez dalších procesních úkonů rozhodl a aby ve výroku II. Napadeného rozhodnutí současně v souladu s § 177 odst. 2 věty první zákona o služebním poměru rozhodl o náhradě těch nákladů řízení, které mu byly známy a které považoval za podložené obsahem správního spisu (žalobce přitom nečiní sporným, že v době vydání Napadeného rozhodnutí cestovní náklady související s cestou na jednání senátu poradní komise obsahem správního spisu podloženy nebyly).
51. Pokud pak žalobce nebyl s výrokem o náhradě nákladů řízení spokojen a požadoval náhradu dalších nákladů řízení, jež mu nebyly výrokem II. Napadeného rozhodnutí přiznány, nic mu dle přesvědčení soudu nebránilo, aby požadavek na úhradu takových nákladů uplatnil v dodatečné lhůtě předvídané v § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru, tedy ve lhůtě 3 dnů od doručení Napadeného rozhodnutí, což také žalobce podáním ze dne 27. 3. 2020 učinil. V souladu s výše uvedeným totiž nelze dovozovat, že by nárok žalobce ve vztahu k těmto nákladům zanikl tím, že jej neuplatnil před vydáním rozhodnutí, neboť

s přihlédnutím k právnímu názoru vyslovenému v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, čj. 6 As 62/2014 - 69, bylo nutno mít za to, že uplatnění těchto nákladů před vydáním Napadeného rozhodnutí „nebylo možné“, když vůči žalobci nebyl dostatečně konkrétně vyjeven záměr odvolací řízení ukončit.

52. Právě uvedené úvahy však současně nutně ústí v závěr, že nebyl-li žalobce spokojen s posouzením uplatnění jeho nároku v podání ze dne 27. 3. 2020, měl brojit právě proti postupu žalovaného spočívajícímu ve vyřízení jeho dodatečně uplatněného požadavku na náhradu cestovních výdajů, nikoli proti výroku II. Napadeného rozhodnutí. Jak totiž bylo uvedeno výše, žalovaný nebyl (pokud pro takový postup nebyly dány jiné předpoklady) čistě z důvodu dořešení otázky náhrady nákladů řízení povinen žalobce před vydáním Napadeného rozhodnutí upozornit na svůj záměr odvolací řízení ukončit. Žalovaný v tomto ohledu dle přesvědčení soudu nepochybil a nezatížil svůj postup vadou, jež by měla za následek nezákonnost výroku II. Napadeného rozhodnutí, pokud o odvolání rozhodl, aniž by předtím realizoval další procesní úkony, a přiznal žalobci výrokem II. Napadeného rozhodnutí právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které mu byly známy a které považoval za podložené obsahem správního spisu. V tomto ohledu nebyl a nemohl být žalobce na svých právech postupem žalovaného nikterak zkrácen, neboť mu jeho právo na náhradu obsahem spisu nepodložených nákladů řízení nemohlo ve světle výše uvedeného účinně zaniknout, a žalobce tak svůj nárok mohl uplatnit a také uplatnil v dodatečné lhůtě.
53. Pokud však žalobce nyní podanou žalobou brojí výhradně proti výroku II. Napadeného rozhodnutí a svými žalobními námitkami poukazuje na to, že žalovaný byl žalobci povinen předtím aktivně vyjevit záměr odvolací řízení ukončit, aby žalobce předmětný procesní požadavek na náhradu cestovních výdajů sám uplatnil a odpovídajícím způsobem doložil, resp. na to, že byl žalovaný povinen sám iniciativně opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí týkající se náhrady cestovních výdajů, aby o nich mohl Napadeným rozhodnutím rozhodnout, nejsou tyto jeho námitky s ohledem na shora popsání závěry důvodné.
54. Jak soud naznačil výše, žalobce byl oprávněn v takovém případě nárok v souladu se shora popsányi judikatorními východisky uplatnit do 3 dnů od doručení Napadeného rozhodnutí, což také učinil. Posouzení tohoto nároku však již přesahuje předmět tohoto řízení, který byl dispozičním procesním úkonem omezen na posouzení zákonnosti výroku II. Napadeného rozhodnutí, jenž však sám o sobě optikou shora uvedených úvah obstál. Nebyl-li žalobce srozuměn s tím, jak žalovaný vyřídil jeho dne 27. 3. 2020 řádně uplatněný požadavek na úhradu dalších nákladů, na něž je třeba optikou shora popsáných judikatorních východisek hledět jako na náklady, jež nemohly být před vydáním Napadeného rozhodnutí uplatněny, bylo na něm, aby proti takovému postupu brojil, a to patrně cestou žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Omezil-li se nicméně žalobce na zpochybňování zákonnosti výroku II. Napadeného rozhodnutí, resp. postupu žalovaného, který vydání Napadeného rozhodnutí předcházel, přičemž tuto obranu opíral pouze o shora reprodukování námitky, nemohl soud jeho argumentaci přisvědčit, neboť výrok II. Napadeného rozhodnutí v tomto ohledu plně obstojí.

55. Soud nad rámec uvedeného doplňuje, že shora uvedené závěry dále podporuje i ta skutečnost, že žalobce podáním ze dne 27. 3. 2020 uplatnil požadavek na náhradu cestovních nákladů toliko ve vztahu k jedné ze dvou účastí na jednání senátu poradní komise. Svědčí totiž o tom, že bylo třeba nechat na žalobci, zda a jaké z vynaložených nákladů, o nichž žalovaný nerozhodl výrokem II. Napadeného rozhodnutí, bude případně v souladu s § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru uplatňovat. Jistě totiž nebylo nepředstavitelné, že některé z vynaložených nákladů požadovat nebude – např. ve dni realizace dalšího jednání senátu poradní komise cestoval zástupce žalobce do Prahy na více jednání a cestovní náklady již uplatnil v jiné věci. Žalovanému tedy i optikou právě uvedeného nelze vytýkat, že výrokem II. Napadeného rozhodnutí náhradu cestovních nákladů nepřiznal; není možno s ním však v souladu s dříve uvedeným souhlasit v tom, že nárok na jejich náhradu jejich neuplatněním a nedoložením před vydáním Napadeného rozhodnutí zanikl. Soudu přitom není známo, zda žalobce proti postupu žalovaného při vyhodnocení tohoto podání ze dne 27. 3. 2020 řádně uplatněného požadavku dále brojil a případně se u soudu domáhal nápravy; posouzení vyřízení požadavku řádně uplatněného po vydání Napadeného rozhodnutí však nemohlo být realizováno v tomto řízení, neboť z jeho předmětu vybočuje (a to i se zřetelem k § 75 odst. 1 s. ř. s.). V nyní posuzované věci tak soud mohl rozhodovat toliko o žalobních námitkách směřovaných žalobcem do výroku II. Napadeného rozhodnutí, jimž soud z výše vyložených důvodů (přestože shledal některé argumenty žalovaného uvedené v jeho vyjádření k žalobě neopodstatněnými) nevyhověl.
56. Soud pak pro úplnost podotýká, že s přihlédnutím ke shora uvedenému se s podstatou věci poněkud míjelo, argumentoval-li žalobce nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 411/05. V tehdy řešeném případě Ústavní soud totiž shledal neústavním postup soudů na zcela odlišném skutkovém a právním půdorysu – zjednodušeně řečeno považoval za neodpovídající principům demokratického právního státu a spravedlivého procesu, pokud žalobce řádně uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení včetně odpovídajícího zvýšení o daň z přidané hodnoty, přičemž dokládal osvědčení o tom, že advokát je plátcem DPH, avšak Vrchní soud v Olomouci považoval toto osvědčení za nedostatečné, aniž by o tom účastníka řízení zpravil, a následně část nákladů řízení připadající na DPH z odměny za zastupování svým rozhodnutím nepřiznal. Jak bylo vyloženo výše, v nyní posuzovaném případě žalobce v důsledku postupu žalovaného nebyl o svůj nárok připraven, mohl jej uplatnit v dodatečné lhůtě, což také učinil.
57. Nad rámec nezbytného odůvodnění pak soud doplňuje, že námitky vznášené žalobcem k žalovaným odkazovaným judikatorním závěrům stran účelnosti vynaložení nákladů řízení se s podstatou sporu mezi stranami zcela mýlí, neboť meritorní závěry žalovaného nebyly na těchto otázkách nijak postaveny (žalovanému lze snad v tomto směru vytknout toliko to, že na tato obecná východiska zbytečně bez souvislosti s řešenou věcí upozorňoval), a soud se jimi proto nezabýval.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

58. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
59. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. února 2021

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu

